

2014, any centenari de la mort de mossèn Antoní Viver

Josep Riera Torrent

Aquest any 2014 és el centenari de la mort de mossèn Antoní Viver i Puig. En el Llibre de la Festa Major de l'any 1983, Pere Castells ens parla de mossèn Antoní, però d'això ja fa 31 anys, temps suficient per haver-se'n oblidat els uns i no haver-se'n assabentat els altres. És per això que hem cregut que seria bo que, abans de publicar un poema d'ell, en féssim una breu semblança biogràfica.

Nat a Sant Esteve d'en Bas l'any 1879, era el fill petit del matrimoni format per Francesc, de Sant Esteve d'en Bas, i Maria, de Sant Feliu de Pallerols. Els altres germans, Filomena, Càndida i Francesc, havien nat a Torelló, lloc on residien els pares abans de traslladar-se, per motius familiars, a Sant Esteve. Essent encara molt joves els quatre germans, morí el pare i la família decidí anar a viure a Girona, on estudiaven, en el Seminari, els dos noiets.

Durant la seva estada a Girona, els dos germans se sentiren atrets, a més del sacerdoci, per les lletres, motiu pel qual entraren en contacte amb figures com Gay de Montellà, Carles Rahola, Miquel de Palol, Xavier Montsalvatge, Rafael Masó, i d'altres. Amb aquest últim, els germans Viver fundaren la revista *Vida*, la qual gaudí de bon prestigi.

L'arquitecte poeta i els dos germans sacerdots influenciaren per convertir Prudenci Bertrana de modest pintor en capdavanter de les lletres catalanes.

Els germans Viver col·laboraren en diverses revistes, escrigueren alguna obra de teatre i dedicaren especial atenció a la poesia participant en jocs florals i altres concursos en els quals obtingueren nombrosos premis.

En la trajectòria eclesiàstica apareixen com a discrets sacerdots. Gens ambiciosos d'honors ni de poder, saberen, no obstant això, guanyar-se el cor dels seus feligresos.

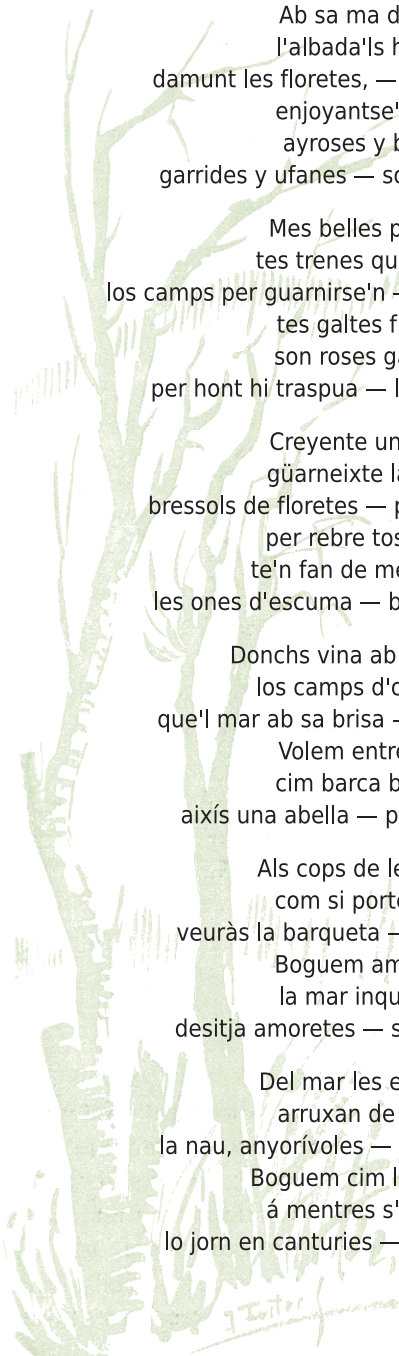
Mossèn Antoní fou ordenat el 19 de setembre de 1903. El 1904 fou nomenat vicari de Sant Pere Pescador. El 1906, vicari de Darnius fins que, a causa d'una malaltia, passà a Girona, a la llar familiar, i quedà adscrit a la mateixa parròquia que el seu germà, Sant Feliu. El 1907 anà de vicari a Amer i el 1908, a Sant Feliu de Guíxols, on el seu germà servia les Vetlladores. El 1911 fou nomenat vicari de Palafrugell i el 1912, ecònom de Vall-llobrega fins que, a causa d'una greu malaltia, la tuberculosi, es retirà a Torroella, al costat del seu germà, on morí, als 35 anys, el 30 de juny de 1914. Avui, les restes mortals de tots dos germans reposen a la mateixa sepultura del cementiri municipal de la nostra vila.

Bogant

Marxem, nina mia
que mentres destria
l'aurora ses perles — es l'hora mellor
que flors y abelletes
se fan amoretes;
y tot en eixa hora — respira d'amor.

¿No veus qu'alegroyes
les flors bonicoyes
ne reben los besos — que'ls dona l'oreig?
També la viola
que viu tota sola,
vol fer ab la brisa — son tendre festeig.

Ab sa ma de rosa
l'albada'ls hi posa
damunt les floretes, — corones d'argent;
enjoyantse'n elles
ayroses y belles,
garrides y ufanés — sos calzes desfent.

Mes belles perlejan
tes trenes qu'envejan
los camps per guarnirse'n — pel temps mes joliu,
tes galtes florides
son roses garrides
per hont hi traspua — lo foch d'amor viu.

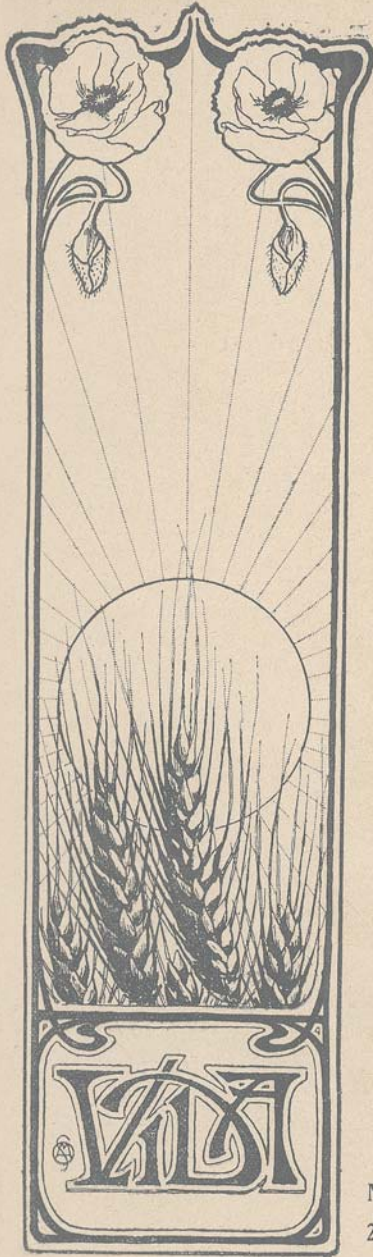
Creyente una fada,
güarneixte la prada
bressols de floretes — per ferten present;
per rebre tos polsos
te'n fan de mes dolços
les ones d'escuma — brodades d'argent.

Donchs vina ab mi y deixa
los camps d'ory xeixa
que'l mar ab sa brisa — patons nos farà
Volem entre l'ona
cim barca bufona:
aixís una abella — pel prat sol volá.

Als cops de les pales,
com si portes ales
veuràs la barqueta — lleugera volar.
Boguem amorosa,
la mar inquietosa
desitja amoretes — sentirnos contar.

Del mar les esberles,
arruxan de perles
la nau, anyorívoles — de darte un petó.
Boguem cim l'escuma,
á mentres s'esfuma
lo jorn en canturies — celestia y dolzó.

Mossèn Antoní Viver
Girona, 27 de febrer de 1898

Publicació QUINZENAL D LITERATURA: I ART: GIRONA

Cant dels joves

L' hora nostra és arribada!
Tots ens hem desensonyat
amb el front illuminat
per la llum d' una altra albada.

I esperem que surti l sol
per cantar-ne l' alegria:
quan veurem que s' alça l dia,
alçarem, cantant, el vol.

Com a aucells ens alçarem
movent l' aire am la volada;
com a nuvols creixerem
am remors de pedregada.

I en les serres avials
remourem la gran tempesta,
fins que l sol, veient-nos alts,
ens vesteixi am llums de festa.

I per l' aire llavors pur
de la patria rabejada
baixarem am vol segur
á repós de mig-diada.

Joan MARAGALL.

Núm. 1
26, Janer 1902